

Zabranjeno Pusenje

Bosko I Admira

Davno je to bilo u zemlji koje nema vise,
Nesto je prekrilo vrijeme, nesto ljudi zaboravise,
Sjecam se sudbina mnogih u gradu ispod Trebevisa,
ali Bosko i Admira, to je vec bila filmska prica.

Oko njih su gorili dani, nisu ni imali sanse,
al teska vremena uvijek donesu velike romanse,
nisu bili iz plemena istog, nit su imali istog Boga,
al' imali su jedno drugo i san o bijegu iz sveg' toga.

Kazu da ljubav moze sva zla pobijediti,
al' izgleda da covjek ne zna,
to oruzje upotrijebiti.

Ma kakva Julija, kakav Romeo,
niko se nije tako volio i niko nikad nece,
Sve dok Miljacka voda tece.
I pitaj se, kad ce jos jednom na svijetu malom, bijednom,
da se dotaknu srca dva i stave ljubav ispred zastava.

To se ovdje dogadja cesto,
Postoji neki nevidljivi prag koji predjes,
i andjeo u tebi odbaci krila i postane vrag.

I pred snajperom na Vrbanja mostu,
i pred onim sto se najbolje zna.
Njih dvoje su stajali sami,
na zadnjoj stanici svoga sna.

Zato sjetite se njih, svi vi veliki i mocni,
Sto na retrovizoru umjesto u srcu drzite ljubav, vjeru, sveti lik,

I zato sjetite se njih, ne smije biti vam svejedno.

Za jedne pojedino mjesto,
gdje mozemo biti jedno,
Gdje mozemo biti zajedno.

Ma kakva Julija, kakav Romeo
niko se nije tako volio i niko nikad nece
Sve dok Miljacka voda tece.
I pitaj se, kad ce jos jednom na svijetu malom, bijednom,
da se dotaknu srca dva i stave ljubav ispred zastava.